

KAPITTEL 1

Om oss selv

I et hvitt hus et stykke oppe i åssiden bodde Philip og jeg hos tante Margaret. Det var et vakkert hus med deilig blomsterhage foran, og bak huset var frukthagen, der tiriltunge og kløver løp løpsk under epletrærne. Philip og jeg sov i de to små kvistværelsene oppe på loftet. Vi pleide ha dørene åpne, slik at vi kunne rope tvers over gangen. Jeg kunne aldri riktig bestemme meg for hvilken utsikt jeg likte best, den fra Philips vindu eller den fra mitt. Det var så trygt og godt å se ut av Philips vindu, for det vendte ut mot blomsterhagen med granhekkene rundt, og de kjære, kjente åsene var grønne av bregner, lyng og tistel. Men mitt vindu var mye mer spennende, for det vendte ut mot den store sletta i Worcestershire, med flate marker og åkrer og kirsebærtrær i blomst. Og langt, langt bortenfor, et sted i Herefordshire, var det også åser, men så langt borte hadde jeg aldri vært.

Jeg var så glad i de åsene. Iblant så de grønne ut, og da virket de ganske nær. Men andre ganger var de langt, langt borte i tåka. De var som et slags eventyrland for meg, et land jeg kanskje kunne reise til en vakker dag når jeg ble voksen. Og når Philip kom inn for å sitte på senga mi om morgenen og lytte til den første fuglesangen eller se soloppgangen flamme over slettene, pleide vi å dikte eventyr om åsene og om de underlige dyrene som streifet omkring på skråningene langt, langt der borte. Philip var ett og et halvt år eldre

enn jeg, og jeg elsket ham mer enn noen annen på jorda. Han var en snill, omtenksom gutt, sen til å bestemme seg, men seig og utholdende når han først hadde bestemt seg for noe. Så lenge jeg kunne huske, hadde han vært min venn og beskytter og trøster, og vi hadde aldri vært fra hverandre, unntatt om dagen når vi var på hver vår skole. Vi var omtrent så forskjellige som en bror og søster kan være. Philip var kraftig, med alvorlige, blå øyne og rundt, rolig ansikt. Men jeg var liten og tynn, med mørkt, uryddig hår og spiss hake. Philip var snill og lydig, jeg var vill og trassig. Tante Margaret var glad i Philip, det var det ingen tvil om, men hun ristet på hodet over meg, og sa at jeg kom til å sende henne altfor tidlig i graven.

På den tiden fortellingen min begynner, hadde vi vært fem år hos tante Margaret, og vi hadde glemt hvordan mor og far så ut. Jeg var fire år gammel da de dro av sted til India. Naturligvis hadde mor tenkt å komme igjen for lenge siden, men så begynte den store krigen, og derfor fikk hun ikke reise. Jeg tror ikke egentlig jeg ønsket at hun skulle komme tilbake. Tante Margaret pleide ofte å fortelle meg hvor skuffet min stakkars mor ville bli når hun oppdaget hvor slem jeg var, så jeg håpet det ville gå lang tid før hun gjorde denne oppdagelsen. I brevene fra mor hørtes det alltid ut som om hun var veldig glad i meg, men det tenkte jeg var fordi hun ikke kjente meg. I hvert fall kom hun til å like Philip mye bedre enn meg, for det gjorde alle voksne. Og Philip ville like henne, for Philip likte alle. Men jeg ville mye heller ha Philip for meg selv. Derfor skjøv jeg til side tanken på at mor skulle komme hjem, og tenkte så lite som mulig på det.

Men Philip kunne huske henne. Og noen ganger når han snakket om henne, begynte jeg å lure. Jeg kan aldri glemme en kveld da jeg var omkring åtte år gammel. Jeg hadde vært

slem, og til straff ble jeg sendt til sengs uten kveldsmat. Jeg husker at jeg lå der i skumringen. Det var en vakker vårkveld, men jeg var varm og svett og sulten. Jeg ventet bare på å få høre tunge støvletramp fra en liten gutt som skulle opp trappa og til sengs. Naturligvis kom Philip rett inn på mitt rom, og en stund sto han og kjempet med en merkelig klump i strømpa. Og så kom den ut, en flatklemt bolle med ganske mye ullhår klistret fast i glasuren, og det var ikke fritt for at den luktet både ull og svette. Men Philip var veldig stolt av den, for han hadde smuglet den ned i strømpa ved kveldsbordet, like for nesa på tante Margaret, og hun hadde ikke oppdaget det. Jeg spiste den takknemlig, og han satte seg på puta mi og la armen rundt meg, for jeg likte at han var ekstra god mot meg i slike tilfeller.

– Hva mer hadde dere til kvelds? spurte jeg, med munnen full av bolle.

– Vi hadde dessverre meloner, svarte han unnskyldende. – Men de var altfor bløte til å stikke ned i strømpa. De var ikke særlig gode, forresten, så du gikk ikke glipp av så mye.

– Det var fryktelig stygt av tante Margaret å sende meg til sengs uten kveldsmat, begynte jeg med en stemme full av selvmedlidenhet. – Hvis mamma hadde vært her, ville hun aldri ha vært så slem mot meg.

– Nei, svarte Philip overbevisende, – det ville hun ikke. Men du var jo fryktelig frekk mot tante Margaret, og du ville aldri vært frekk mot mor.

– Hvordan kan du vite det? innvendte jeg. – Det kunne jeg vel!

– Å nei, forsikret han, – det ville du ikke. Det ville ikke være noen grunn til å være frekk, for du er bare frekk når du er sint, og vi var aldri sinte på mor. Hun var så glad og strålende, og hvis vi var litt slemme, pleide hun å le og ta oss opp i armene sine, og fortelle oss morsomme fortellinger

så vi helt glemte å være slemme. Jeg skulle ønske du kunne huske henne, Ruth.

Jeg skulle til å spørre videre, men plutselig hoppet Philip ned av senga mi og løp tvers over gangen som en skremt hare. Jeg hørte noen raske bevegelser, så ble det stille. Men i det samme hørte jeg tante Margaretts skritt i loftstrappa.

Hun gikk inn til Philip, og jeg hørte at hun gikk bort til senga hans og dyttet dyna godt omkring ham. Jeg kunne tydelig høre at han var andpusten da han sa: – God natt, tante. Så kom hun over gangen, og sto i døråpningen til mitt rom. – God natt, Ruth, sa hun. Hvis jeg hadde svart og bedt om forlatelse, ville hun kommet bort og dyttet dyna om meg også. Men jeg kunne ikke fordra å be om forlatelse, så jeg lot som om jeg sov, og snorket så høyt at ingen ville tro at det var naturlig – tante Margaret minst av alle.

– Jeg er lei for at du er like trassig og slem ennå, tilføyde hun kaldt, snudde seg og gikk nedenunder.

– Så hun at du ikke hadde kledd av deg? hvisket jeg tvers over gangen.

– Nei, svarte Philip. – Jeg hadde trukket sengklærne rundt halsen. God natt, Ruth.

– God natt, Phil, svarte jeg, snudde meg mot vinduet og stirret ut i mørket. Jeg ble liggende lenge og tenke på hva Philip hadde sagt om mor. Mor ville ha kommet bort og kysset meg, enten jeg hadde bedt om forlatelse eller ei. Og da hadde jeg naturligvis bedt om forlatelse. Og vi ville sett på stjernene sammen, hun ville sikkert sunget for meg eller fortalt noe. Jeg syntes nesten jeg kunne kjenne armene hennes rundt meg da jeg sovnet. Men i drømme løp hun fra meg, og hun og Philip gikk sin vei sammen. Da jeg prøvde å løpe etter dem, ville ikke bena bære meg.

KAPITTEL 2

Ferieplaner

Men denne fortellingen begynner to år etter den kvelden jeg fortalte om i forrige kapittel. Nå var jeg ni og et halvt år gammel, og Philip nesten elleve. Den begynner første dagen i påskeferien, da Philip kom inn til meg klokka halv sju om morgenen i bare pyjamas. Han krøllet seg sammen ved fotenden av senga mi med notisbok og blyant i hånden, og så la vi albueene på vinduskarmen og ga oss til å legge planer og se på fuglene.

Det å studere fugler var vår store hobby den våren. Vi hadde en notisbok der vi førte inn opplysninger om hver eneste fugleart vi så, alt vi la merke til om den – sangen, reiret og hvordan den oppførte seg. Philip hadde lagd boka selv. Den var vakker og ordentlig. Det var han som skrev, og jeg malte eggene når vi fant dem, men tegningene mine var ikke noe særlig naturtro.

Philip ønsket seg fotografiapparat så han kunne ta bilder av reirene. – Hvis jeg bare kunne fotografere dem, pleide han å si igjen og igjen, – så kunne jeg blitt en stor naturforsker. Ja, boka mi kunne blitt trykt til og med.

Men det billigste apparatet i butikken kostet nesten femti kroner, og på sparebøssa vår var det nøyaktig ni kroner og femti øre, selv om vi hadde spart i ukevis. Vi tømte myntene utover på ullteppet og telte dem en gang til, det kunne jo

hende vi hadde telt feil forrige gang. Men det hadde vi ikke. Philip sukket tungt.

– Jeg kommer vel ikke til å få det apparatet før jeg skal inn på ungdomsskolen, sa han nedslått. – Jeg skulle ønske vi kunne tjene oss noen penger, Ruth.

Vi stirret bedrøvet ut i hagen, og vridde hjernen for å klekke ut en plan, men vi klarte ikke å finne på noe lurt. Foran oss hadde våren satt sitt merke på frukttrærne. Det var som hvitt skum over en sjø der ute på sletta. Våre egne plommetrær hadde fått den hvite kniplingskjolen på, og jeg kunne se små klynger av primula rundt trestammene, og gule påskeliljer strålte i sola. Jeg så over mine kjære åser, men de var skjult i morgendisen. Plutselig kjente jeg at Philip stivnet ved siden av meg. Han stupte halvveis ut av vinduet, så ivrig ble han.

– En hakkespett, hvisket han, – der, i plommetreet!

Jeg lente meg ut ved siden av ham, og sammen så vi på den søte, nette, brune fuglen som klatret oppover treet og banket i barken etter insekter. Nå var Philip lys våken. Han la merke til hver eneste liten bevegelse. Det var så vidt han hadde tid til å trekke pusten, før den vesle skapningen hadde spredt ut vingene og forsvunnet rundt hjørnet. Da kom blyanten og notisboka fram, og han var helt opptatt i fem minutter.

– Ruth, sa han ivrig, og så opp da han var ferdig. – Vi må komme oss tidlig ut i skogen i dag og bruke tiden godt. Og, Ruth, vet du hva jeg tenkte på da jeg hadde lagt meg i går kveld? Vi må ha en forskerbaser der ute i skogen. Vi får bygge oss et sted, ei hytte, der vi kan gjemme blyant og kladdepapir og alt det vi trenger i en boks, så slipper vi å ta det med oss når vi skal hjem. For vi skal dit hver eneste dag nå i ferien. Og vi må komme oss vekk tidlig før tante Margaret finner på noe vi skal gjøre for henne.

Jeg ramlet nesten ut av senga, så ivrig ble jeg.

– Vi skynder oss med å gjøre det vi skal for henne, sa jeg fort, – og jeg skal være så god som gull, så hun nesten ikke legger merke til meg. Og når jeg har tørket støv i stua, skal jeg smette ut før hun finner på noen flere oppgaver. Og hvis hun spør hvor vi har vært, kan vi si at vi har vært og hentet ved – vi tar litt med hjem, slik at det blir sant – men jeg kan ikke skjønne hvorfor vi skal være nødt til å arbeide i ferien. Jeg vet hva jeg vil gjøre. Jeg vil skynde meg og kle meg nå, og gå ned og hjelpe tante Margaret med frokosten, så hun kan synes at jeg er blitt riktig snill.

Jeg var ute av senga som et lyn, og ti minutter etter stilte jeg opp på kjøkkenet, med rent forkle på og håret pent gredd.

– Kan jeg hjelpe deg med noe, tante Margaret? spurte jeg ydmykt. – Jeg sto tidlig opp, for jeg tenkte kanskje du hadde bruk for meg.

Jeg pleide alltid å være så sen om morgenen, og tante så helt forbauset ut.

– Takk skal du ha, Ruth, svarte hun vennlig og skjulte sin forundring. – Du kan dekke bordet for meg. Det blir jeg veldig glad for.

Dette gikk fint. Philip og jeg slukte frokosten, og vi satt utålmodig og ventet mens onkel Peter og tante Margaret drakk enda en kopp kaffe og snakket sammen om det som skulle skje den dagen. Så gikk onkel Peter på arbeid, og tante Margaret snudde seg mot oss.

– Og hvilke planer har så dere to? spurte hun.

Philip hadde svaret klart. – Så snart vi har hjulpet deg med det du trenger, skal vi ut og hente ved i krattskogen, tante Margaret, svarte han med sin søteste stemme.

– Ja vel, svarte tante litt forbauset, – men dere må huske på at jeg trenger hjelp av dere om morgenen. Ruth er gam-

mel nok til å gjøre litt i huset nå. Hun kan begynne med oppvasken, og så tar hun stua. Så får vi nå se.

Jeg kunne skynde meg når jeg ville, og frokostoppvasken gikk unna på forbausende kort tid. Uten å spørre tante nærmere til råds, tok jeg feiekosten og støvkluten og gikk inn i stua. Støvet føk vilt rundt på linoleumen etter feiekosten min. Feiebrettet kunne jeg ikke finne, men jeg kastet ikke tiden bort med å lete heller. Jeg samlet opp den vesle støvhau-gen og skjøv den inn under teppet. Så gikk jeg på tå tilbake til kjøkkenet og fikk feiekosten og støvkluten på plass, og var ute av døra som et lyn.

Ute og fri en aprilmorgen mens sola skinte, fuglene sang og lammene brekte! Jeg løp rundt huset som en virvelvind og rente like på Philip, så jeg nesten hadde veltet ham. Men han var jo så vant med meg at han ble ikke noe særlig forskrekket.

– Er du alt ferdig? spurte han overrasket.

– Ja, er ikke du, da?

– Nei, svarte han, – jeg må hogge disse små kvistene opp i små bunter til opptenningsved. Det kommer til å ta veldig lang tid.

– Å, ropte jeg, – vi kan ikke vente. Du har jammen lagd nok av disse dumme, små buntene nå. Ingen kommer til å få vite at du ikke har hogd opp alle, dersom de ikke kan se det som er igjen. Skynd deg, la meg få de der kvistene.

Og før min samvittighetsfulle bror rakk å protestere, hadde jeg kastet resten av kvistene ned i en grøft og sparket tørt løv over dem.

– Tenk, ropte jeg, og danset opp og ned, – tenk på hvor lett det skal bli å finne mer når tante sender oss for å hente nye. Og så løp jeg rett gjennom frukthagen og smatt som en kaninunge ut gjennom et lite hull i hekken, med Philip like i hælene på meg.

Det hullet i hekken var vår egen spesielle hemmelighet. Det var ingen andre som hadde oppdaget det. Tante Margaret kunne se hageporten fra kjøkkenvinduet, men av og til foretrakk vi å komme og gå som vi selv ville. Derfor hadde vi funnet et hull bak hønsehuset som ingen andre kunne se, for det hang greiner over. Men dem puffet vi til side og krøp ut. Dette hullet førte til en slette som igjen førte til veien opp mot vår kjære krattskog.

Da jeg kom bort på veien, hoppet jeg som en løssluppen kalv. Det var deilig å leve en slik morgen. Philip tok det hele mer med ro. Han holdt nøye øye med hekker og busker vi gikk forbi. Nå og da stoppet han for å lytte eller se nøyere etter. Men jeg ventet ikke på ham. Det kjentes som om jeg hadde fått våren i føttene. Jeg skremte vel vekk de fleste fuglene lenge før Philip kom der de var. Jeg hoppet over en grind til en annen slette, og ble stående et øyeblikk og se på sauene som gikk der rolig og beitet, mens små lystige lam hoppet akkurat som jeg, mellom tusenfryd og smørblomster. Mens jeg sto der og så, var det et lam som fikk øye på meg, et lite lam med svart flekk på nesa og mørke sokker. Nå kom det løpende mot meg og brekte velkommen. Jeg satte meg ned på huk og holdt ut armene, og det løp like inn til meg og begynte å slikke meg ivrig i fjeset med en varm tunge.

– Philip, ropte jeg, – Philip, se hva lammet gjør!

Philip var straks borte ved siden av meg, og vi lå på kne i gresset mens lammet snuste på oss, slikket oss og hoppet fra det ene fanget til det andre. Mens vi lekte med det, kom en gammel sauegjeter gående, lente seg over grinda og smilte til oss.

– Det lammet har mistet mora si, forklarte han. – Det har fått flaskemelk, og derfor er det ikke redd noen. De andre sauene jager det vekk, så det går på egen hånd. Og alltid gjør det ugagn, det lille kryptet.

Lammet hoppet ned av kneet mitt og løp bort til grinda. Den gamle bøyde seg og tok det opp.

– Du kjenner stemmen min, ikke sant? sa han med et smil. Og så puttet han lammet innenfor jakka og gikk tilbake mot gården.

– Det er en ny gjeter, sa jeg til Philip, – jeg har aldri sett ham før.

– Det har jeg, svarte Philip. – Han kommer borte fra Cradley nå i lammingen. Kom nå, Ruth, vi kaster bort tiden.

Han sprang opp, og vi løp over den åpne sletta mens vinden blåste flettene mine rett ut. Vi klatret over et gjerde til, og så sto vi i skogen vår.